

День за днем - Джерело

Написав Людмила

П'ятниця, 24 вересня 2010, 10:26

День за днем минає в сутінках вечірніх
І здається швидшим, ніж вчорашній день.
Сонечко розтало у імлі вечірній,
А на зміну зорі засіяли ген.

Тиша. І в тій тиші чути стукіт гілки,
Під акори вітру шелест де-не-де,
У природі на все є права і мірки,
Та не так є часто поміж нас, людей.

Стогін і докори, гнів і домагання,
В погоні за земним мені треба ще.
Та хочу поставити таке от питання:
«Для душі це користь яку принесе?»

Втрату, ніщо інше і духа томління,
Комусь біль у тілі і безсонну ніч,
Хвилину-дві вранці й ввечері моління,
Роздуми над Словом – будуть зайва річ.

Ноша кого з ближніх стане непосильна,
Та й багато можна ще сказати цих втрат,
Та скажи, мій брате: «Чи душа є вільна?
І при цьому маєш в серці благодать?»

Водозбір розбитий висікли для себе,
Проміняли місце в небі на сміття.
- Чи не знаєш, друже, скільки тілу треба?
- Зовсім небагато, тут на прожиття.

Але: більше, більше, нема слова досить
В роздумі тривожнім: «євро та Москва»,
В дворі кінь залізний, що їсти не просить
І в церкві немає місяць, а то й два.

Хіба тільки буква є слова Писання:
«Постарів - не бачив: праведник просив.»
Згадай: яка була вранці зайва манна,
Хто збирав надміру, чи її спожив?

День за днем минає швидше, аніж вчора,
Сонце благодаті вже от –от зайде,
Ми є живі свідки ознак часу, скоро,
А коли і в цю ніч Ісус знов прийде.

Тиша. Задрімали десять дівчат разом,

День за днем - Джерело

Написав Людмила

П'ятниця, 24 вересня 2010, 10:26

Сутінки покрили ночі якийсь час,
А народ Господній йде вперед під гаслом:
«Все, що у Єгипті, також і для нас»

Зупинися, брате, сестро, розберися:
Чи Єгипет вийшов з тебе чи ще ні?
Як давно у рабстві, брате, ти томився,
Стогін від знемоги заміняв пісні.

То чому йдеш знову туди, звідки вийшов,
Руку простягаєш, на заляту річ,
О, коли б пізнав ти що то "в серці тиша."
Це щось більше, друже, ніж темна ніч.

Тоді життя в тілі є ніщо для тебе,
Земні скарби сміття у твоїх очах,
Як панує в серці мир – дарунок неба,
Як фіалки терен, хоч вузенький шлях.

День минає, другий. О, коли відкриєш
Для Ісуса двері свого серця ти?
Невже благодаті голос ти відкинеш
І заміниш тишу сміттям суєти?